

Františkovo slovo

č. 58

Problémy ekumenického dialogu nemají vést k malomyslnosti

Biskupové USA: Tragický omyl poškozující obecné dobro

Egyptští křesťané se postí společně s muslimskými sousedy

Žít v jistotě vzkříšení

Hlásejte víru vírou

Židé a křesťané jsou přáteli a bratry

Benedikt XVI. odjíždí do letní papežské rezidence

Tiskovka o. Lombardiho k papežově cestě na latinskoamerický kontinent

Aleppo je Sarajevem 21. století

Mons. Cupich: Formalizace homosexuálních svazků neovlivní jedinečnost manželství

Arcibiskup Karáčí o dvojí tváři pákistánského křesťanství

Metropolita Hilarion o možném setkání papeže Františka s patriarchou Kirilem

Episkopální církev povolila „manželství pro všechny“

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Problémy ekumenického dialogu nemají vést k malomyslnosti

U příležitosti nadcházející slavnosti svatých Petra a Pavla přijal dnes papež František delegaci konstantinopolského patriarchátu, která se v den slavnosti účastní papežské liturgie, podobně jako se papežská delegace každoročně účastní oslav sv. Ondřeje v Konstantinopoli. Tento obyčej byl zaveden po Druhém vatikánském koncilu. Petrův nástupce ve své dnešní promluvě zdůraznil, že „vzájemná účast na oslavách svátku patronů obou sesterských církví je výrazem jejich hlubokého pouta, které předznamenalo sjednocení apoštolů Petra a Ondřeje v krvi a ve víře, v jednotě apoštolské služby a v mučednictví“:

*„S vděčností vzpomínám na vřelé přijetí, kterého se mi dostalo ve Fanaru od mého milovaného bratra Bartoloměje, od kněží a věřících ekumenického patriarchátu během slavnosti sv. Ondřeje loni v listopadu. **Ekumenická modlitba v předvečer svátku a potom božská liturgie v patriarchálním kostele sv. Jiří nám poskytla možnost společně chválit Pána a svorně Jej prosit, aby se přiblížil den znovunastolení plného a viditelného společenství mezi pravoslavnými a katolíky.** Objetí pokoje s Jeho Svatostí bylo výmluvným znamením bratrské lásky, která nás vede cestou smíření a která nám jednoho dne umožní společnou účast na eucharistickém stole.“*

„Dosažení tohoto cíle, ke kterému jsme s důvěrou vykročili – pokračoval papež František – představuje jednu z mých hlavních starostí, a nikdy za ně nepřestávám Boha prosit. **Je proto žádoucí, aby se rozrůstaly příležitosti ke společnému setkání, výměnám a spolupráci mezi věřícími katolíky a pravoslavnými,** aby se prohloubením vzájemného poznání a úcty dospělo k překonání každého předsudku a nedorozumění, pozůstatcích dlouhé separace, a v pravdě a bratrském duchu se řešily dosud trvající těžkosti.“ Papež dále ocenil práci mezinárodní smíšené katolicko-pravoslavné teologické komise a řekl, že „problémy, na které lze narazit během dialogu, nemají vést k malomyslnosti a rezignaci“, protože „pozorné studium skloubení synodálního principu a služby toho, kdo předsedá, významně přispívá k pokroku ve vztazích mezi oběma našimi církvemi.“

„Drazí bratři, zintenzivňují se přípravy na panortodoxní synodu. Modlím se spolu s mnoha katolíky za to, aby toto úsilí vedlo ke zdaru. Také já spoléhám na vaši modlitbu za řádné zasedání biskupského synodu katolické církve na téma rodiny, které se v říjnu bude konat ve Vatikánu a na kterém očekávám účast bratrského delegáta ekumenického patriarchátu.“

Biskupové USA k rozhodnutí Nejvyššího soudu: Tragický omyl poškozující obecné dobro

USA. „Tragický omyl, který poškozují obecné dobro a ty nejvíce zranitelné osoby, jimiž jsou děti“ – takto komentovala Biskupská konference USA **rozhodnutí Nejvyššího soudu USA, který prohlásil dobrovolný životní svazek dvou osob téhož pohlaví za manželství. Rozdílem jediného hlasu** při hlasování devítičlenného Nejvyššího soudu je tak ústavně zaručeno požívání práv manželského svazku muže a ženy také dvěma osobám téhož pohlaví. Tomuto verdiktu se tak musí podrobit také posledních 13 států padesátičlenné Unie, které dosud výslovně uznávaly za manželství pouze dobrovolný životní svazek muže a ženy. V tiskovém **sdělení biskupské konference Spojených států** se mimo jiné praví, že **„navzdory těsné většině hlasů nejvyššího soudu zůstává přirozenost člověka a manželství nezměněna. Jediný význam manželství jakožto spojení muže a ženy je vepsán do našich mužských a ženských těl. Ochrana tohoto významu je zásadní** součástí oné integrální ekologie, kterou zastává papež František ve své encyklice *Laudato si'*“,“ dodává předseda Biskupské konference USA, mons. Joseph Kurtz v reakci na rozhodnutí Nejvyššího soudu USA.

Egyptští křesťané se postí společně s muslimskými sousedy

Káhira. Také letos, jak je to v zemi běžným zvykem, **organizují egyptské křesťanské rodiny a farnosti v závěru dne spontánní společné večeře**, tzv. "hostiny jednoty". Nabízejí při nich **pohoštění svým muslimským spoluobčanům, kteří v těchto týdnech od svítání do soumraku dodržují půst**, předepsaný v posvátném měsíci ramadán. Do distribuce jídla a nápojů se kupříkladu zapojují také skautské skupiny. Koptská pravoslavná církev své věřící vyzvala, aby prostředky investovanými do hostin raději financovali sociální a podpůrná díla, ale tato oficiální výzva zřejmě nedošla všeobecnému sluchu, poznamenává agentura *Fides* (26.6.2015)

Jak vysvětluje biskup koptské katolické církve z Gízy, pořádání společných hostin a roznáška potravin je však pouze jedním ze způsobů, jakým se křesťané účastní ramadánu. Na mnoha pracovištích dodržují půst od jídla a vody rovněž křesťané, na znamení úcty ke svým muslimským kolegům, sdělil biskup Anba Antonios Aziz Mina.

28.6.2015

Žít v jistotě vzkříšení

Vatikán. V poledne přišlo na Svatopetrské náměstí asi dvacet tisíc věřících vyslechnout si pravidelnou promluvu Petrova nástupce a společně se pomodlit mariánskou modlitbu Anděl Páně. Papež František vyložil nedělní evangelium (*Mk 5,21-43*) **o vzkříšení Jairovy dcery a uzdravení dlouhodobě nemocné ženy. Mimo jiné řekl:**

*„Tyto dvě epizody – uzdravení a vzkříšení – mají jediný střed: víru. Poselství je jasné a lze jej shrnout do jediné otázky: **věříme, že nás Ježíš může uzdravit a že nás může vzkřísit z mrtvých?** Celé evangelium je psáno ve světle této víry: Ježíš vstal z mrtvých, přemohl smrt a díky tomuto Jeho vítězství vstaneme také my. Tato víra, kterou první křesťané přijímali jako jistotu, se může stát matnou a nejistou až do té míry, že někteří zaměňují vzkříšení za reinkarnaci. Boží Slovo této neděle nás vybízí, abychom žili v jistotě vzkříšení: Ježíš je Pán, Ježíš má moc nad zlem a nad smrtí a chce nás přivést do Otcova domu, kde kraluje život. Tam se setkáme všichni, my všichni, kteří jsme dnes tady na náměstí, se setkáme v Otcově domě, v životě, kterého se nám dostane od Ježíše.*

*Kristovo vzkříšení působí v dějinách jako princip obnovy a naděje. Kdokoli je zoufalý a k smrti zmožený, svěří-li se Ježíši a Jeho lásce, může znovu začít žít. Začít nově žít, změnit život, je určitý způsob zmrtvýchvstání, vzkříšení z mrtvých. **Víra je silou života, dává plnost našemu lidství.** A ten kdo věří v Krista, musí být k rozpoznání podle toho, že v každé situaci prosazuje život, aby dal zakusit všem, zejména těm nejslabším, Boží lásku, která zachraňuje.“*

29.6.2015

Hlásejte víru vírou

Čtení ze Skutků apoštolů nám referuje o první křesťané obci vystavené pronásledování. Obci tvrdě pronásledované Herodem, který „dal popravit Janova bratra Jakuba“ a „dal zatknout také Petra... zmocnil se ho a dal zavřít do žaláře“ (*Sk 12,2-4*).

Nechtěl bych se však zabývat krutým, nelidským a nevysvětlitelným pronásledováním, které se bohužel vyskytuje také dnes v mnoha částech světa často před zraky a za mlčení všech. **Chtěl bych dnes uctít odvahu apoštolů a první křesťanské obce; odvahu pokračovat v evangelizaci bez strachu ze smrti a z mučednictví v sociálním kontextu pohanské říše;** uctít jejich křesťanský život, který je dnes pro nás věřící *silnou pobídkou k modlitbě, k víře a ke svědectví.*

Pobídka k modlitbě. Obec byla církev, která se modlila: „Petr byl hlídán ve vězení; církevní obec se však naléhavě za něho modlila k Bohu“ (Sk 12,5). A pomyslíme-li na Řím, katakomby nebyly místem úkrytu před pronásledováním, nýbrž především místem modlitby, svěcení neděle a místem, kde z lůna země stoupala adorace k Bohu, který nikdy na svoje děti nezapomíná.

Petrova a Pavlova obec nás učí, že modlící církev je církví „na nohou“, pevnou a putující!
Křesťán, který se modlí, je totiž chráněn, opatrován a podporován, ale především není sám.

A první čtení pokračuje: „Petr spal.. a přede dveřmi stála stráž. Najednou se objevil anděl Páně a v kobce zazářilo světlo. Strčil Petra do boku.. Tu mu spadly řetězy z rukou“ (Sk 12,6-7).

Pomysleme, kolikrát jen Pán vyslyšel naši modlitbu posláním nějakého *Anděla*? Takového anděla, který nám nečekaně vyjde vstříc, aby nás vytáhl z obtížných situací. Aby nás vytrhl z rukou smrti a zlého; aby nám ukázal ztracenou cestu; aby v nás zažehl plamen naděje; aby nám daroval pohlázení; aby utěšil naše zlomené srdce; aby nás probudil z existenciálního spánku anebo jednoduše proto, aby nám řekl: „**Nejsi sám.**“ **Kolik andělů jen posílá na naši cestu! My jsme však spoutaní strachem nebo nevírou či euforií a necháváme je přede dveřmi** – přesně jako se to stalo Petrovi, když zaklepal na dveře domu a „přišla jedna služka - jmenovala se Rhode – a poslouchala. Poznala sice Petrův hlas, ale pro samou radost zapoměla otevřít dveře“ (Sk 12,13-14).

Žádná křesťanská obec nemůže postupovat vpřed, není-li podporována vytrvalou modlitbou! Modlitbou, jež je setkáním s Bohem, s Bohem, který nikdy neklame, s Bohem věrným svému slovu; s Bohem, který neopouští svoje děti. Ježíš klade otázku: „A Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci?“ (Lk 18,7). V modlitbě vyjadřuje věřící svoji víru a důvěru a Bůh vyjadřuje svoji blízkost také darem Andělů, svých poslů.

Pobídka k víře: v druhém čtení svatý Pavel píše Timotejovi: „Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro nebeské království“ (2 Tim 4,17-18). **Bůh nikdy neodebírá svoje děti ze světa nebo od zla, ale daruje jim sílu, aby jej přemohli.** Pouze ten, kdo věří, může říci doopravdy: „Pán je můj pastýř, nic nepostrádám“ (Žl 23,1).

Kolik jen mocností se v průběhu dějin snažilo – a snaží – zničit církve jak zvnějšku, tak zvnitřku, ale všechny budou zničeny a **církev zůstane naživu a bude přinášet plody,** zůstane nevysvětlitelně pevnou, aby - jak říká sv. Pavel - mohla provolávat: „Jemu buď sláva na věčné věky!“ (2 Tim 4,18).

Všechno pomíjí, Bůh trvá. Vskutku, pominula království, pominuly národy, kultury, ideologie a mocnosti, avšak **církev založená na Kristu navzdory tolika bouřím a mnoha našim hříchům zůstává věrna pokladu víry ve službě, protože církev není papežů, biskupů, kněží a ani věřících, nýbrž je jediné Kristova.** Jedině ten, kdo žije v Kristu, zakládá a hájí církev svatostí života podle Petrova a Pavlova příkladu.

Věřící v Kristově jménu křísili mrtvé, uzdravovali nemocné, milovali pronásledovatele, dokazovali, že neexistuje síla, která je s to přemoci toho, kdo má sílu víry!

Pobídka ke svědectví. Petr a Pavel, jako všichni Kristovi apoštolové, kteří v pozemském životě svojí krví zúrodnili církve, pili z Pánova kalicha a stali se Božími přáteli. Pavel to píše pohnutým tónem Timotejovi: „Já totiž mám už prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Teď mě už

jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod" (2 Tim 4,6-8).

Církev či křesťan, pokud nevydává svědectví, nenese plody. Je mrtvolou myslící si, že žije, suchým stromem bez ovoce, vyschlou studnou bez vody! **Církev přemohla zlo díky odvážnému, konkrétnímu a pokornému svědectví svých dětí.** Přemohla zlo díky přesvědčenému Petrovu vyznání: „Ty jsi Kristus, syn živého Boha“ a Ježíšovu nepomíjivému příslibu (srov. Mt 16,13-18).

Drazí arcibiskupové, kteří dnes přijímáte pallium. Je to znamení představující ovci, kterou nese pastýř na ramenou jako Kristus, Dobrý Pastýř, a je proto symbolem vašeho pastoračního poslání; je „liturgickým znamením společenství, které pojí stolec Petra a jeho nástupců s metropolitou a jejich prostřednictvím i s jinými biskupy světa“ (Benedikt XVI., *Angelus*, 29. června 2005).

Palliem bych vám dnes chtěl svěřit tuto pobídku k modlitbě, víře a svědectví. Církev chce, abyste byli muži modlitby, učitelé modlitby, kteří budou učit lid, který vám Pán svěřil, že vysvobození ze všech vězení je jedině Božím dílem a plodem modlitby, že **Bůh v příhodném čase posílá svého anděla, aby nás zachránil z mnohého otročení a nespočetných světských okovů. A buďte také anděly a posly lásky těch nejpotřebnějších!**

Církev chce, abyste byli muži víry, učitelé víry, kteří učí věřící nemít strach před mnohými Herodesy, kteří nejrůznějšími způsoby pronásledují a křižují. Žádný Herodes není s to uhasit světlo naděje, víry a lásky toho, kdo věří v Krista!

Církev chce, abyste byli svědky. **Svatý František říkal svým bratřím: hlásejte vždycky evangelium a je-li to nutné, tak také slovy!** (srov. Františkánské prameny, 43). Neexistuje svědectví bez důsledného života! Dnes není tolik zapotřebí učitelů, nýbrž odvážných, přesvědčených a přesvědčivých svědků; takových, kteří se nestydí za Kristovo jméno a za Jeho kříž ani před řvoucími lvy, ani před mocnostmi tohoto světa. Podle příkladu Petra a Pavla i mnoha jiných svědků z dějin církve, svědků patřících k různým křesťanským vyznáním, ale podílejících se na působení a růstu jediného Kristova Těla. A zdůrazňuji to rád za přítomnosti vždy vážené delegace ekumenického patriarchy, kterou z Konstantinopole vyslal drahý bratr Bartoloměj I.

Věc je velice jednoduchá, protože svědectví je účinnější a autentičtější, když neprotiřečí jednáním a životem tomu, co druhým hlásá slovy a učením!

Drazí bratři, uče modlitbu modlitbou, hlásejte víru vírou a vydávejte svědectví životem!

30.6.2015

Židé a křesťané jsou přáteli a bratry

Vatikán. Koncilní deklarace *Nostra Aetate* před padesáti lety rozhodnou měrou přispěla k tomu, že bylo zahájeno údobí přátelství a vzájemného porozumění v dialogu mezi katolíky a Židy, zdůraznil papež František při dnešní audienci pro početnou delegaci Mezinárodní rady křesťanů a Židů. V Klementinském sále Apoštolského paláce zasedlo 250 členů této federace, usilující o vzájemný dialog. Jak papež František poznamenal v úvodu své promluvy, zmíněný **koncilní dokument definitivně potvrdil židovské kořeny křesťanství a zároveň nezvratně odmítl antisemitismus:**

„Naše lidská neucelenost, nedůvěra a pýcha byly překonány díky Duchu všemohoucího Boha natolik, že mezi námi stále více narůstaly důvěra a bratrství. Již nejsme cizinci, nýbrž přátelé

a bratři. **Vyznáváme – byť z různých perspektiv – téhož Boha, Stvořitele vesmíru a Pána dějin. On sám, ve své nekonečné dobrotě a moudrosti, stále žehná naší snaze o dialog.**”

Jak papež vyzdvihnul, všichni křesťané mají koneckonců židovské kořeny. Z tohoto důvodu se do Mezinárodní rady křesťanů a Židů od samého počátku její existence začlenila různá křesťanská vyznání.

“Křesťanská vyznání nalézají svou jednotu v Kristu, judaismus nachází svou jednotu v Tóře. Křesťané věří, že Ježíš Kristus je Boží slovo, které se ve světě stalo tělem, pro židy je Boží slovo přítomné zejména v Tóře. Obě tyto věroučné tradice se zakládají na jediném Bohu, Bohu smlouvy, který se lidem zjevuje ve svém Slovu. Při hledání správného postoje, jaký je třeba zaujmout vůči Bohu, se křesťané obracejí ke Kristu jako prameni nového života, zatímco židé k učení Tóry.”

30.6.2015

Benedikt XVI. odjíždí do letní papežské rezidence

Papež František se dnes kolem desáté hodiny dopoledne odebral do bývalého klauzurního kláštera *Mater Ecclesiae* ve Vatikánských zahradách, nynějšího sídla Benedikta XVI., aby emeritního papeže pozdravil před jeho odjezdem do Castel Gandolfa. Benedikt XVI. stráví v letní papežské rezidenci dva týdny a do Vatikánu se navrátí 14. července. Jak sdělil ředitel tiskového střediska Svatého stolce, setkání včetně krátkého rozhovoru trvalo zhruba půl hodiny.

Tiskovka o. Lombardiho k papežově cestě na latinskoamerický kontinent

Vatikán. Během včerejší polední promluvy o slavnosti sv. Petra a Pavla **papež František** obrátil pozornost věřících k nadcházející apoštolské cestě do Latinské Ameriky:

„Příští týden od 5. do 13. července se vydávám do Ekvádoru, Bolívie a Paraguaye. Prosím vás všechny: provázejte mne modlitbou, aby Pán žehnal této mé cestě na latinskoamerický kontinent, který, jak si můžete domyslet, je mi velice drahý. Těší mne, že budu moci pobýt na návštěvě u drahých obyvatel Ekvádoru, Bolívie a Paraguaye, a vás prosím: modlete se zvláště za mne a za tuto cestu, aby nás všechny provázela Panna Maria svojí mateřskou ochranou.”

Žádal včera Petrův nástupce věřící shromážděné na Svatopetrském náměstí.

Dnes v tiskovém středisku Svatého stolce **o. Federico Lombardi** a organizátor papežských cest Alberto Gasbarri:

„Je dobře mít trochu na zřeteli tyto věci, které jsou důležité jakožto určité pozadí. Připomeňme například, že mezi Ekvádorem a Peru došlo poměrně nedávno k napětím a hraničním sporům. Bolívie a Chile na konci 19. století vedly válku, v jejímž důsledku ztratila Bolívie přístup k moři. Paraguay, Brazílie a Argentina vedly krvavou válku rovněž v posledních desetiletích 19. století. Dějiny těchto zemí je proto zapotřebí mít na paměti vzhledem k případnému nynějšímu odkazu k míru a smíření.”

Dalším význačným momentem je poloha těchto zemí, které leží mezi Andami, Atlantikem a potom spadají směrem k Amazonii a Rio della Plata. Jednotlivé etapy cesty budou probíhat ve značně rozdílných nadmořských výškách. Začíná se ve výši 2 tisíc metrů v hlavním ekvádorském městě Quito, potom se klesne na úroveň moře v Guayaquil. V Bolívii přistane letadlo ve výši více než čtyř kilometrů nad mořem, hlavní město La Paz je o něco níže, 3600 metrů nad mořem, a město Santa Cruz 400 metrů nad mořem. V Paraguayi se opět klesne

téměř na úroveň několika desítek metrů nadmořské výšky. Pokud jde o klima, tak na jižní polokouli je nyní zimní období. Teploty tedy nejsou vysoké.

Během sedmi dnů papež pronese celkem 22 promluv, všude bude mluvit španělsky. Na cestu se papež František vydává v neděli v 9 hodin ráno z římského letiště Fiumicino. Po sedmihodinovém letu přistane v hlavním městě Ekvádoru v 15 hodin tamějšího času, u nás bude 22 hodin. Většina bodů programu papežovy návštěvy se tedy bude odehrávat pozdě večer nebo v noci našeho času.

1.7.2015

Aleppo je Sarajevem 21. století

„Nejsme v bezpečí doma ani na ulici, v kostele ani v mešitě“. Takto se dnes žije v Aleppu, bývalé průmyslové metropoli Sýrie, kterou v červenci 2012 obsadila povstalecká vojska a skupina Al Kajda. **Druhé nejdůležitější syrské město je už třetím rokem rozdělené na vládní – západní zónu a povstalecký východ, odkud na civilisty denně dopadají bomby.** Italský týdeník *Tempi* ve svém posledním vydání přináší reportáž o dnešním Aleppu, které nazývá Sarajevem 21. století. Rozmlouval s apoštolským vikářem Georgesem Abou Khazenem, který žije v západní části města spolu se všemi křesťany.

„Po dobití Palmíry mají lidé strach, že padne také Aleppo. Denně odsud odcházejí celé rodiny. V těchto dnech skončily maturitní zkoušky, a na odchod proto pomýšlí stále více Aleppanů.“, vysvětluje katolický biskup a poukazuje na trvale se zhoršující situaci z hlediska bezpečnosti, ale také vlastního přežití. Nezaměstnanost a chudoba hrají svou roli, poznamenává. Na mírové řešení situace mons. Khazen pohlíží velmi skepticky: **Jak je možné mluvit o politické dohodě, když turecké hranice denně přecházejí stovky vyzbrojených a plně vybavených bojovníků?**, ptá se a pokračuje: **Přicházejí z Evropy a různých muslimských zemí, prošli výcvikem na Západě. Pokud se tento příliv vojáků, jejich výcvik a vyzbrojování nezastaví, jsou slova málo platná.**

Apoštolský vikář syrského Aleppa děkuje všeobecné církvi, počínaje papežem, za její podporu a zájem. Místní církev pomáhá tisícům rodin, ale především poskytuje morální a duchovní oporu. **„Ani jeden z kněží a řeholníků neopustil své místo, a to je pro lidi důležité znamení naděje a povzbuzení“**, zdůrazňuje katolický biskup. **„Když se mne lidé ptají, co budeme dělat, říkám jim: Nevím, nemám na to odpověď. Ale jsem tady, zůstávám, abych budoval.“** Aleppská církev pokračuje v letních programech a farních oratořích pro stovky dětí a tato její vytrvalá přítomnost začíná přinášet plody. Biskup Khazen potvrzuje, že **lidé se silně přimknuli k víře a náboženské praxi:** „Jen pomyslete“, říká, „že tu **mnozí mluví o odpuštění.** Tedy nikoli pouhým smířením, ale odpuštěním pro všechny. Není náhodou, že blízkovýchodní křesťané jsou potomci mučedníků, stačí zmínit arménskou komunitu. Doufejme, že nás Pán vyslyší a daruje nám pokoj“, uvedl apoštolský vikář syrského Aleppa pro italský týdeník *Tempi*.

Mons. Cupich: Formalizace homosexuálních svazků neovlivní jedinečnost manželství

Tragický omyl, takto severoameričtí biskupové komentovali rozhodnutí Nejvyššího soudu USA, který prohlásil dobrovolný životní svazek dvou osob téhož pohlaví za manželství. Výnos washingtonských soudců platí pro všech padesát států Unie. Vatikánský rozhlas rozmlouval také na toto téma s nově jmenovaným arcibiskupem Chicaga, **Blasem Josephem Cupichem**, který v při pondělní slavnosti sv. Petra a Pavla přijal od papeže Františka arcibiskupské pallium.

"Je důležité si uvědomit, že se zde mluví o civilním uzavírání manželství. Nejvyšší soud uznal, že pro lidi téhož pohlaví existuje ústavní právo na uzavření sňatku. Avšak to nemá vůbec žádný vliv na naše vnímání manželství, které je nejenom svazkem muže a ženy, nýbrž také symbolem Krista a jeho církve. Myslím tedy, že **je podstatné pochopit, že občanská společnost už dlouho manželství nechápe stejně jako církev.** Usnadnění rozvodů kupříkladu odporuje tomu, co po lidech žádáme – tedy slibu jejich celoživotní věrnosti. **Probíhá tu samozřejmě cosi významného, ale není to vůbec poprvé, kdy jsme si povšimli rozdíl mezi církevním a civilním manželstvím."**

Myslíte si, že výnos Nejvyššího soudu bude komplikovat pojetí náboženské svobody, podobně jako tomu bylo s Obamovou reformou zdravotnictví?

*"Doufám, že ne! Myslím si ale, že v tomto ohledu musíme být velice obezřelí. Musíme mít jistotu, že skutečně máme možnost svobodně praktikovat svou víru, aniž by nám do toho vláda mluvila. Lidé často přehlížejí, že svoboda vyznání v naší ústavě není cosi, co bychom snad měli bránit, nýbrž něco, čeho se vláda vůbec nemůže dotknout, protože by se jednalo o její vměšování. Nejvyšší soud naštěstí v minulosti opakovaně vynesl rozsudky, které hájily náboženskou svobodu. Soudci se v této souvislosti vyslovili zcela jasně – kupříkladu v otázce, koho v církvi zaměstnávat, kde nám vláda nemůže nic předepisovat. Doufám tedy, že práce vykonaná na obhajobu náboženské svobody bude pokračovat, ale **samozřejmě musíme být bdělí, protože ve společnosti probíhá masivní změna.**"*

Arcidiecézi Chicago si mnozí spojují s kriminalitou, rasovými problémy, výraznou latinskoamerickou komunitou. „Rešíme to, co každá velká metropole“, vysvětluje arcibiskup Cupich, který je sám vnukem chorvatských přistěhovalců.

"V církvi se to snažíme překonat tím, že v našich školách poskytujeme solidní vzdělání lidem žijícím v chudších komunitách. Arcidiecéze do svých škol investuje ročně 35 milionů dolarů, aniž by ji stát podporoval. Naše práce se samozřejmě nedostane ke všem, protože mnoho migrantů tu žije nelegálně, takzvaně ve stínu. Proto potřebujeme zcela zásadní reformu emigračního zákona, což požadují od prvního dne nástupu na arcibiskupství. Situace je tragická – jsme přeci národem přistěhovalců. Úplně jsme zapomněli na své dědictví. Chtěl bych to připomenout našemu politickému vedení a Kongresu – pokud nebudeme v této otázce jednat korektně, ztratíme něco ze své duše a naší země."

Papež František za pár měsíců pojedí do Spojených států amerických. Jako vůbec první papež promluví právě v Kongresu. Jaká očekávání věřících se pojí k jeho návštěvě?

"Lidé se na něj těší. Je to muž, který upoutal jejich fantazii, ať jsou to katolíci či nikoli, mladí nebo staří...Je jednou z největších vůdčích postav dneška. Myslím, že je důležité si uvědomit, že Svatý otec přijede do Spojených států přes Kubu, odkud přišlo množství emigrantů. To by nám mělo něco říci o důrazu, jaký Svatý otec přikládá těmto lidem, kteří trpí ve stínu."

Arcibiskup Karáčí o dvojí tváři pákistánského křesťanství

Existuje Pákistán, kde roste nesnášenlivost a diskriminace náboženských menšin, ale také Pákistán, který oponuje fundamentalismu. Pákistán pronásledovaných křesťanů, avšak rovněž Pákistán možné konfrontace, dialogu s islámem a společného odporu proti terorismu. O této dvojí realitě vypráví pro dnešní vydání italského listu *Avvenire* arcibiskup Karáčí, Joseph Coutts. Předseda Pákistánské biskupské konference navštívil Evropu na pozvání papežské nadace *Kirche in Not*.

„Být křesťanem v Pákistánu je tvrdá každodenní výzva. Nevíme, kdy se staneme cílem nesnášenlivosti a předsudků, každé naše slovo může vést k odsouzení.

Případů, obdobných kauze Asie Bibi, jsou desítky“, nezastírá mons. Coutts. V obsáhlém rozhovoru pro italský list nicméně převažují kladné momenty. Karáčský arcibiskup sděluje, že má řadu přátel mezi imámy, se kterými za vzájemné úcty probíhá pravá konfrontace. „Musí to tak být“, podotýká, „protože máme společného nepřítele. V dnešním Pákistánu nejsou terčem jenom křesťané, nýbrž vůle této země kráčet směrem k demokracii. Teroristé zabíjejí také muslimské děti.“ Podle biskupa Couttse je muslimská moderovaná většina stále méně bázlivá a mlčenlivá. V červnu kupříkladu vyslala pákistánská armáda do terénu 30 tisíc vojáků, aby zastavili teroristy. **Vláda chrání křesťanské kostely a každou neděli zajišťuje jejich vojenskou ostrahu, zdůrazňuje arcibiskup Karáčí.**

Katolická církev je extrémistům trnem v oku, protože ve své službě a péči o nejslabší vrstvy obyvatelstva předává morální hodnoty. „Svědčit pro nás znamená skloňovat slovo solidarita“, vysvětluje její pastýř. „V Pákistánu máme 300 katolických škol, ve kterých mládeži pomáháme k tomu, aby se z nich stali lidé s hodnotami, vizemi a schopností rozumět světu. **Muslimové si přejí, aby jejich děti studovaly v našich školách a vyzývají nás, abychom je učili poctivosti, otevřenosti, toleranci, dobrotě**“. Křesťané v Pákistánu tedy jsou nepatrnou menšinou, avšak nikoli skrytou a tichou, uzavírá mons. Coutts: „Jsou nás dvě procenta, ale naše role ve společnosti značně přesahuje tuto statistiku“.

Metropolita Hilarion o možném setkání papeže Františka s patriarchou Kirilem

Metropolita ruské pravoslavné církve Hilarion, který je vedoucím odboru pro vnější kontakty moskevského patriarchátu, řekl v rozhovoru pro italský deník *Corriere della Sera*, že se uvažuje o možnosti setkání moskevského patriarchy s papežem. „Nechystá se návštěva papeže Františka v Moskvě, ale **uvažuje se o možném setkání na neutrální půdě v Rakousku nebo Maďarsku**“ – řekl metropolita Hilarion. Ruský hierarcha však neuvedl žádné konkrétní datum takového setkání. Vyjádřil pouze naději, že to bude papež František a moskevský patriarcha Kirill. Připomněl, že **takovéto setkání se plánovalo již v roce 1997 mezi Janem Pavlem II. a Alexejem II., ale nakonec k němu nedošlo.** Zaujal však odstup od sdělení prezidenta Putina, který po nedávné návštěvě u papeže Františka řekl, že k setkání mezi oběma hierarchy by mělo dojít v brzké době. „Je třeba rozlišovat existenci ruské pravoslavné církve a katolické církve a existuje také Ruská federace a Vatikán,“ – řekl metropolita Hilarion. Vyjádřil rovněž výhrady k podpoře, kterou dal papež František návrhu koptského pravoslavného patriarchy Theodora II., aby všichni křesťané slavili Velikonoce ve stejný den.

Rozhovor metropolity Hilariona a možnost setkání s papežem vzbudily zájem ruských médií. Jeden ze spolupracovníků metropolity otec Stepan Igumnov řekl, že přípravy na vrcholné setkání probíhají, ale dosud nebyla řeč o datu, ani místu jeho konání. Naznačil také, že italský novinář neuvedl slova metropolity přesně. Za zmínku stojí, že **setkání římského biskupa s konstantinopolským patriarchou se uskutečnila již mnohokrát** a dochází k nim poměrně často, avšak **setkání s moskevským patriarchou dosud zatím ani jednou.**

Ruské pravoslaví je nejpočetnější pravoslavnou církví a proto má postoj tamějšího patriarchátu rozhodující význam pro další sblížení mezi katolíky a pravoslavnými.

Episkopální církev povolila „manželství pro všechny“

Anglikánská církev ve Spojených státech amerických, která zde nese název „episkopální“, ve středu v Salt Lake City odsouhlasila, že **bude církevně oddávat dva partnery téhož pohlaví**. S tímto rozhodnutím přichází pouhý týden po výnosu Nejvyššího soudu USA, který prohlásil dobrovolný životní svazek dvou osob téhož pohlaví za manželství. Episkopální církev se tak navrácí ke dřívější praxi, kterou před osmi lety přerušila, aby zabránila rozkolu v anglikánském společenství. Svým duchovním nicméně povolila výhradu svědomí, pokud se budou chtít bránit konání svatebních obřadů pro stejnopohlavní dvojice.

Krátce před hlasováním se přihlásil o slovo anglikánský primas Justin Welby, který vyjádřil své hluboké znepokojení nad redefinicí manželství. V USA dosud umožnila sňatek dvou partnerů téhož pohlaví dvě protestantská církevní společenství: presbyteriánská církev a *United Church of Christ*. Luteráni a metodisté se tomuto kroku prozatím brání. K episkopální církvi se ve Spojených státech hlásí necelé dva miliony věřících.